

Kịch bản 10

Núi tự-tử

Mục đích: truyền giảng

Thời lượng: 40 phút

Không gian: nước Nhật

Thời điểm:

Một tuần sau trận động đất kinh-hoàng tại Cô-bê ngày 17/1/1995

Các vai diễn:

Một người đàn ông trạc 40 tuổi

Một người phụ nữ trạc 37 tuổi

Một đứa bé trai khoảng 10 tuổi

Một thanh niên trạc 25 tuổi: trong vai nam truyền giáo

Một thiếu nữ trạc 23 tuổi: trong vai nữ truyền giáo

Âm nhạc: đàn văng vẳng bài “Tuy tôi có cả thiên hạ ...” trong phần Tiếng vọng

Tiếng vọng:

Tại nước Nhật có một ngọn núi được người dân đặt tên là Núi tự-tử. Điều đó rất dễ hiểu bởi vì những người chán đời thường hay lên trên đó để tìm cái chết. Đây là tâm trạng mà không phải ai cũng có thể trải qua. Thường thì người ta ưa thích cái sống và tránh xa cái chết. Thậm chí họ còn muốn tìm được thuốc trường sinh bất tử để không bao giờ phải chết nữa. Nhưng có một số người lại thật sự không muốn sống. Họ có thể bị nợ nần chồng chất quá nhiều, hoặc bị người yêu phản bội, hoặc bị thi rớt, hoặc bị tàn phế .v.v.. nói chung là họ không muốn tiếp tục một cuộc sống quá đau khổ. Chúng ta có thể chê cười họ ngày hôm nay, nhưng một điều khó làm hơn đó là cảm thông và tìm cách cứu vớt họ. Câu chuyện sau đây sẽ nói về một ngày trên Núi tự-tử ...

Phần 1

Ánh sáng: như lúc trời sắp sáng

Âm nhạc: đàn văng vẳng bài “Kìa, chốn thiếu ánh sáng ...”

Mặt trời vừa mới mọc lên trên Núi tự-tử đã giúp cho một ngôi nhà trên sườn núi được ấm áp hơn. Trong ngôi nhà, có một cặp vợ chồng trẻ vừa mới đứng dậy khỏi nơi cầu nguyện.

“Tạ ơn Chúa đã ban cho chúng con một ngày mới!”

“Tạ ơn Chúa vì hôm nay mặt trời thật đẹp!”

Họ vừa thu xếp đồ đạc vừa nói chuyện:

“Cứ mỗi lần được dốc đồ trong sự cầu nguyện là anh thấy người mình cứ nóng lên, dường như là anh được sưởi ấm từ bên trong lận!”

“Em cũng vậy, nhất là khi chúng ta thức dậy mà trời vẫn chưa sáng. Vào những lúc yên tĩnh như vậy, chúng ta dễ dàng cầu nguyện với Chúa hơn!”

“Vâng, chúng ta chiến đấu trong sự cầu nguyện cho linh hồn của những người bị hư mất, nhất là cho những người tìm đến Núi tự-tử này!”

“Em ước gì ngày hôm nay cũng giống như ngày hôm qua!”

“Nghĩa là không có ai đi lên tới nơi này, phải không?”

“Phải, em mong là những trạm truyền giáo ở dưới chân núi có thể cảm chân những người muốn lên trên này!”

“Ngọn núi này rõ ràng không phải là một nơi du lịch! Theo ghi nhận của Hội truyền-giáo thì phần đông những người đã lên đến đây đều không trở về ...”

“Và người ta đã tìm thấy xác của họ ở dưới vực thẳm, nhưng chẳng có một cái nào mà còn nguyên vẹn cả!”

“Ngọn núi này đặc biệt thích hợp cho việc tự tử, vì cảnh quan của nó không có gì là tươi sáng cả! Nó dễ làm cho người ta cảm thấy cô đơn, buồn bã và đi tới những quyết định sai lầm!”

“Và họ chỉ cần nhảy một cái là xong cuộc đời mình, chứ không bao giờ lại què quặt mà quay trở về cả!”

Họ vừa dọn ra bữa điểm tâm, vừa nói chuyện

“Có một số người đang trên đường đi lên đây, nhưng sau đó họ đã đổi ý và quay trở về!”

“Có lẽ họ đã kịp nghĩ lại rằng mình cần phải tiếp tục sống vì những lý do khác!”

“Có thể là vì những người thân mà họ mới nhớ ra, hoặc vì một cách cư-xử cao đẹp nào đó, khiến cho họ cảm thấy rằng cuộc đời này vẫn còn đáng sống!”

“Chính vì vậy mà chúng ta cần phải nhắc nhở lại những hình ảnh thân thương ấy, để họ có thể nghĩ lại và thay đổi ý định!”

“Nhưng rất ít có người nào đã lên tận đến trên này mà lại đổi ý. Chỉ cần đi thêm một quãng nữa là người ta sẽ thấy mình đang đứng trên miệng vực thẳm. Chính vì vậy mà chúng ta phải có mặt ở đây, em à!”

“Và khi chúng ta đi thì sẽ có những người khác thay thế cho chúng ta. Đúng là Hội truyền giáo luôn tỉnh thức về linh hồn của những người hư mất!”

Họ vừa ăn sáng vừa nói chuyện

“Nhưng em có biết không, hầu hết những người đến với Chúa là những người gặp nhiều khủng hoảng trong cuộc sống!”

“Chúa vẫn thường dùng những hoạn nạn để cho người ta thấy sự nhỏ bé của mình!”

“Và nhắc nhở họ về một Đấng Tạo Hóa đã dựng nên vũ trụ này!”

“Cho nên họ luôn kêu ‘Trời ơi!’ mỗi khi gặp phải những khủng hoảng trong cuộc đời!”

“Điều đó chứng tỏ rằng thâm sâu trong lòng của mỗi người đều tin rằng có một Đấng Tối Cao có thể nghe được những tiếng than thở của họ!”

“Nếu vào đúng thời điểm đó mà người ta được biết Chúa thì thật là tuyệt vời, anh nhỉ?”

“Phải, họ sẽ thấy rằng nhờ những hoạn nạn đó mà một con đường mới lại được mở ra cho họ!”

“Họ sẽ được biết về Chúa và tìm được ý nghĩa thật sự của cuộc sống!”

Người chồng hơi khựng lại:

“Kể cả những người còn sống sót trong thành phố Côbê vào những ngày qua!”

“Phải, và Hội truyền-giáo đã cử rất nhiều người tới đó để an ủi và giúp đỡ họ!”

“Nhưng không phải tất cả những người đã đến với Chúa đều thật sự gặp gỡ Ngài đâu em!”

“Phải, nhiều khi họ hạ mình trước mặt Chúa một cách thật lòng, chỉ vì những hoạn nạn quá lớn. Nhưng khi đã được Chúa giải cứu thì họ lại quên mất và trở về với cuộc sống cũ!”

Họ vừa dọn dẹp bàn ăn, vừa nói chuyện:

“Dù vậy, Chúa vẫn luôn chờ đợi và dùng nhiều cách để nhắc nhở họ phải quan tâm đến CÔI ĐỒI ĐỒI!”

“Nhưng cũng có nhiều người đã được gặp gỡ Chúa và đời sống họ được đổi mới!”

“Không còn có gì vui hơn khi chúng ta nhìn thấy những kết quả như vậy!”

“Nhưng hầu hết những người giàu có trong đời này lại không nhớ đến Đấng Tạo Hóa!”

“Hầu hết những người giàu có đều là do làm ăn phi pháp! Họ thường phải nói dối và quanh quẹo để có được những món lợi khổng lồ!”

“Cũng có những người giàu-có một cách chân chính, nhưng xem ra số người đó có vẻ ít, anh nhỉ?”

“Chính vì vậy mà Kinh-thánh đã nói rằng ít có người giàu-có nào lại quan tâm tới nước Thiên-đàng!”

“Vì họ đã có quá đầy đủ trong đời này cho nên cứ nghĩ rằng mình không còn cần đến một điều gì khác!”

“Nhưng em có biết không, những người đó lúc nào cũng lo lắng cả!”

“Phải, họ lo lắng còn hơn những người nghèo nữa chứ!”

“Lúc nào họ cũng lo cho số tài sản khổng lồ của mình, thậm chí có những người còn không thể ngủ được ...!”

“Họ lo nào là thị trường có thể thay đổi, nào là trộm cắp có thể rình rập, nào là con họ có thể bị bắt cóc, nào là những kẻ tìm đến họ để mượn tiền, nào là những người dưới quyền có thể phản bội họ ... ! Ôi, sao mà nhiều thứ quá!”

“Nhưng đứng trước nhiều nỗi lo như vậy mà họ lại không nhớ đến Đấng Tạo Hóa, nhưng lại quay qua thờ lạy các tà thần!”

“Đương nhiên là như vậy, vì họ sợ rằng Đấng Tạo Hóa sẽ không chấp nhận những việc làm bất chính của họ. Cho nên họ phải ‘hối lộ’ cho những tà thần bằng cách thờ cúng thật linh đình, để những vị ấy luôn ban phước cho những việc làm không tốt của họ!”

“Dù vậy, cũng có những người nhà giàu lại được gặp gỡ Chúa thật sự! Thậm chí họ đã trở nên những người sống cho Chúa một cách hết lòng!”

“Số người ấy có lẽ không có nhiều, chỉ giống như những con lạc đà chui qua được lỗ kim mà thôi!”

“Dù vậy, khi đã thật lòng đến với Chúa thì có người lại kết quả rất lớn. Em biết không, có những người nhà giàu trong thời Trung cổ đã bán hết gia tài của mình để phân phát cho những người nghèo, và sau đó họ đã trở thành những nhà truyền giáo vĩ đại trong lịch sử!”

“Thật là tuyệt vời, anh nhi! Nhưng chỉ tiếc cho những người đã nghèo hoặc đang bị hoạn nạn mà lại không biết gì về Chúa. Thậm chí có những người đã được nghe về Chúa, nhưng họ lại hoàn toàn không tin gì cả!”

“Họ thật đáng thương, và cứ phải loay hoay mãi trong cái vòng lẩn quẩn. Đó là lý do mà chúng ta phải tranh thủ thời gian, để có thể quì gối xuống mà cầu nguyện cho họ không thôi!”

“Phải rồi, sự cầu nguyện có thể làm thay đổi lòng người và dẫn họ vào trong sự sống đời đời, phải không anh?”

Họ vừa chuẩn bị hành lý để xuống núi, vừa nói chuyện

“Nói chung là dù cho ở trong hoàn cảnh nào thì người ta cũng có thể đến với Chúa và trách nhiệm của chúng ta là phải đem Tin-lành đến với mọi người!”

“Nhất là cho những người đi lên trên ngọn núi này, vì đó có thể là lần cuối cùng mà chúng ta nhìn thấy họ!”

“Điều đáng mừng là có rất nhiều người đã được cứu, nhờ những Trạm truyền giáo được bố trí dọc theo chân núi.”

“Họ không những được cứu khỏi cái chết đau đớn trong đời này, mà còn được cứu khỏi sự chết đời đời trong tương lai nữa!”

“Nhưng cũng có những người mà các Trạm truyền giáo không thuyết phục được. Thậm chí họ còn đánh đập và sỉ vả những nhân viên truyền giáo chỉ vì muốn được chết!”

“Thật là tội nghiệp! Chắc họ đã bị ma quỷ làm cho mờ mắt để không thấy rằng luôn luôn có hi vọng cho những người còn đang sống trong thế gian này!”

“Khi còn trẻ, chúng ta thường cảm thấy buồn cười cho những người có ý định tự-tử!”

“Vì cuộc sống lúc đó là một màu xanh! Chúng ta được bố mẹ nuôi một cách chu đáo và chưa bao giờ biết được thế nào là cuộc đời!”

“Phải, nhưng khi đã lớn lên và va chạm với những điều xấu, chúng ta mới thấy rằng cuộc sống thật là phức tạp!”

“Phải, những người hiền lành thì dễ bị ức hiếp, còn những người gian xảo thì lại sẵn sàng đối gạt mọi người!”

“Thậm chí những người bạn lâu ngày gặp lại cũng không có gì là chắc chắn. Thời gian có thể đã làm họ thay đổi và không còn là những người dễ thương như ngày nào!”

“Phải trải qua nhiều cú sốc như vậy chúng ta mới có thể cảm thông cho những người thiệt thòi. Nhiều khi những mất mát quá lớn đã khiến cho họ không còn muốn sống nữa!”

“Nhưng rất khó ai biết được khi một người muốn đi tìm cái chết. Vì họ thường lẳng lặng và không nói cho ai biết về ý định của mình!”

“Còn những người nói ra thì ... rõ ràng là họ chưa muốn chết!”

“Chính vì vậy mà chúng ta lại càng phải tìm mọi cách để đem sự cứu rỗi của Chúa đến với mọi người! Bề ngoài có thể người ta đang cười cười nói nói, nhưng bề trong có thể là một sự chán chường mà khó ai có thể nhìn thấy được!”

“Anh biết không, có một số người khi đã tiếp nhận Chúa rồi mới tâm sự rằng họ đã suy tở tự tử!”

“Thật là kinh khủng, và nếu không được nghe nói về Chúa đúng lúc, thì họ đã chết cả đời này và còn chết trong cõi đời đời nữa!”

“Nhưng chúng ta ở đây thì lại có nhiều cơ may hơn, chúng ta có thể biết một cách khá chính xác rằng có một số người đang đi tìm cái chết!”

“Cho nên chúng ta phải cố gắng hết sức mình để cầm chân họ và nói cho họ biết về chương trình giải cứu của Đức Chúa Trời!”

“Nó được ghi một cách tóm tắt trên tấm bảng ở ngoài kia, mà đi từ đằng xa thì người ta cũng có thể đọc được!”

“Bạn không cần phải chết nữa, vì đã có Người chết thay cho bạn rồi!”

“Đó chính là những lời tóm tắt của cả Kinh-thánh, một câu nói trọng tâm của Kinh-thánh!”

Phần 2

Ánh sáng: như lúc trời đã sáng

**Âm nhạc: tiếp tục đàn văng vẳng bài “Kìa, chốn thiếu ánh sáng ...”
trong suốt phần này**

Chợt người vợ trẻ hơi hốt hoảng, khi nhìn qua cửa sổ:

“Ồ, anh ơi, có một người đang đi lên đây!”

Người chồng trở mắt:

“Chúa ơi, thật vậy sao?”

Người chồng chạy lại và cả hai người cùng nhìn xuống chân núi.

Người vợ nói:

“Trông dáng điệu thì đúng là một người đang buồn chán! Như vậy thì các Trạm truyền giáo ở dưới chân núi đã không thể thuyết phục được ông ta!”

“Ông ta độ gần 40 tuổi, như vậy thì có lẽ ông ta đã có vợ con!”

“Nhìn thấy cách đi thì có lẽ ông ta là một người làm việc văn phòng, như vậy là một người trí thức!”

“Có lẽ là một người ốm yếu, em có biết không, hầu hết những người ốm yếu đều có những ý tưởng rất bi quan!”

“Phải, và nó rất dễ dẫn họ tới những quyết định nông nổi!”

“Công việc của chúng ta lúc nào cũng khó khăn, nó đòi hỏi một tình yêu thương, cũng như một sự nhẫn nại và khôn sáng đến từ nơi Chúa!”

“Lạy Chúa, cầu xin Chúa thương xót và cứu vớt, để con người này không tự kết liễu đời mình, mà lại còn nhận được sự sống đời đời nữa!”

Một người đàn ông trạc 40 tuổi bước lên núi

“Dạ thưa chào ông!”

“Chào ông ạ!”

- “Chào!”

“Thưa, ông đang đi đâu vậy ạ?”

“Chúng tôi có thể giúp gì cho ông không ạ?”

- “Không, không cần!”

“Trời lạnh như thế này mà ông chỉ mặc có chiếc áo gió thôi sao? Không được đâu, để chúng tôi cho ông mượn thêm một chiếc áo khoác nữa nhé?”

“Vâng, chiếc áo khoác này sẽ giúp cho ông được ấm cúng hơn, thưa ông!”

- “Cám ơn, nhưng tôi không cần!”

“Thưa, trời hãy còn sớm, xin mời ông vào nhà và ăn sáng với chúng tôi ạ!”

“Dạ, ăn sáng miễn phí ạ!”

- “Cám ơn, tôi ăn sáng rồi!”

Người chồng nói:

“Dạ, nếu không thì ông dùng một tách trà với chúng tôi cũng được ạ! Một tách trà nóng rất thích hợp với buổi sáng như thế này!”

- “Cám ơn, tôi đã dùng trà rồi!”

Người chồng lại tiếp:

“Thưa, trời lạnh quá, ông có cần dùng tới toilette không ạ? Nhà chúng tôi sẵn có xin mời ông cứ sử dụng!”

“Dạ, cũng miễn phí ạ!”

- “Cám ơn, tôi không cần!”

“Thưa ông, chắc có lẽ ông đã có gia đình rồi chứ, ạ? Vợ và con ông có mạnh khỏe không ạ?”

“Có lẽ bà là một phụ nữ rất dễ mến, hiền lành và khéo tay!”

- “Ừ, đúng!”

Người chồng nói:

“Có lẽ bà đã mua cho ông tất cả những đồ đạc này, thật là một người phụ nữ chu đáo và luôn nghĩ tới chồng!”

- “Đúng!”

Người vợ nói:

“Còn con của ông, có lẽ cháu rất dễ thương phải không ông?”

- “Phải!”

Người chồng nói:

“Chắc chắn rằng con cái luôn luôn là niềm an ủi và hạnh phúc cho gia đình, phải không ông?”

- “Phải!”

Người vợ nói:

“Có lẽ mỗi khi ông đi vắng thì cháu luôn chờ ông trở về?”

- “Đúng!”

Người chồng nói:

“Cả bà nữa, có lẽ lúc nào bà cũng trông ông trở về?”

- “Đúng!”

Người vợ nói:

“Đi làm về cho dù có mệt mỏi, nhưng cứ được nhìn thấy vợ con thì thật là tuyệt, phải không ông?”

- “Phải!”

Người chồng nói:

“Ồ, đó là hình ảnh của một mái ấm gia đình, là một điều tuyệt vời nhất trên thế gian này!”

- “Đúng như vậy!”

Người chồng lại nói:

“Thế ba mẹ của ông có mạnh khỏe không ạ? Chắc chắn lúc nào họ cũng yêu thương ông và lại còn hãnh diện về ông nữa kìa!”

“Những người bà con thì chắc lâu lâu rồi cũng gặp lại, nhưng những buổi họp mặt gia đình như vậy chắc cũng để lại nhiều kỷ niệm, phải không ông?”

- “Ừ, phải!”

Người chồng nói:

“Còn những anh chị em của ông, có lẽ lúc nào họ cũng quý trọng ông!”

- “Ừ, có lẽ ...!”

Người vợ nói:

“Chắc chắn là ông có nhiều bạn bè chứ, ạ? Một người dễ mến như ông đây thì chắc sẽ có rất nhiều bạn bè tốt!”

- “Ừ, có ...!”

Người chồng hỏi:

“Thưa ông, thế ông làm nghề gì ạ?”

- “Giáo viên!”

Người vợ nói:

“Ồ, một nghề thật cao quý! Chắc chắn là ông có rất nhiều học trò ngoan ngoãn phải không ạ?”

- “Ừ, phải!”

Người chồng:

“Cứ nhìn lũ trẻ vui đùa là chúng ta thấy mình cũng được trẻ lại, phải không ông?”

- “Ừ, phải!”

Người chồng lại nói:

“Thưa ông, thế nhà của ông ở đâu ạ?”

“Chắc chắn là một ngôi nhà xinh xắn, một mái ấm gia đình với biết bao là kỷ niệm!”

- “Ừ, đúng!”

“Một dịp nào đó, chúng tôi có thể ghé thăm ông được không ạ?”

“Chúng tôi sẽ rất vui khi được ông tiếp tại nhà ạ!”

- “Không, không cần!”

Người chồng:

“Thưa ông, chúng tôi không ngại đường xa đâu! Cho dù có phải đi xuyên qua cả nước Nhật để đến nhà ông thì chúng tôi cũng sẽ ... không bỏ qua!”

- “Ừ, nhưng ...!”

Người vợ:

“Chắc chắn là chúng tôi sẽ có một phần quà cho bà và mỗi phần quà cho các con của ông! Thưa ông, chỉ là những món quà nhỏ để làm kỷ niệm ngày chúng ta biết nhau thôi ạ!”

- “Ừ, nhưng không được đâu ...!”

Người chồng:

“Thưa ông, vì sao vậy ạ?”

- “Vì ... tôi không có nhà!”

Người vợ:

“Thưa ông, đâu là nhà thuê cũng được! Có biết bao nhiêu căn nhà thuê rất xinh xắn mà chúng tôi đã từng ghé qua!”

- “Không, nhưng vì nhà của tôi ... không còn nữa!”

Người chồng ngạc nhiên:

“Nhà của ông không còn nữa ...? Thế nghĩa là sao ...? Chẳng lẽ nhà của ông ở tại ...”

- “Cô bé!”

Người vợ kêu lên:
“Cô bê! Chúa ơi!”

Ánh sáng: không thay đổi

Âm nhạc: bày tỏ sự bàng hoàng, xúc động và sau đó là nghe vắng vắng

- “Động đất ...! Động đất ...! Nhà của tôi đã không còn nữa ...!”

Người chồng cũng bàng hoàng:
“Chúa ơi, cơn động đất cách đây chỉ một tuần!”

Người đàn ông nói với vẻ mặt thất thần:

- “Căn nhà của chúng tôi chỉ còn là một đống gạch vụn ...! Tôi có tìm thấy xác của rất nhiều người thân ...! Ba mẹ tôi, anh em tôi, bạn bè tôi ... tất cả đều đã chết! Các học trò tôi cũng vậy, chúng được moi lên từ trong đống gạch vụn quá nhiều ...! Tôi có thể nhận ra được từng đũa ..., từng đũa ...!”

Người đàn ông đau đớn:

- “Nhưng cũng có những người mà tôi không thể nhận ra được ...! Họ bị giập nát ..., họ bị cháy đen ..., thi thể họ bị rời ra từng khúc ...! Đó là chưa kể tới những người bị mất tích ..., những người mà không bao giờ người ta có thể tìm thấy được: họ đã bị rã ra thành tro trong những đám lửa ...!”

Người đàn ông bật khóc:

- “Chỉ có tôi là người may mắn, tôi là người may mắn, nên đã không có mặt trong thành phố Cô bê, tôi đang đi công tác ở xa! Nhưng khi tôi vừa nhận được tin và chạy vội trở về thì ... đã không còn gì nữa! Chỉ có 30 giây ..., chỉ có 30 giây mà thành phố Cô bê đã bị san thành bình địa và tôi ..., tôi đã mất tất cả! TÔI ĐÃ MẤT TẤT CẢ!”

Người đàn ông nhìn hai vợ chồng:

- “Bây giờ tôi sống để làm gì chứ? Tôi sống với ai đây? Trong những ngày qua tôi đã khóc hầu như không còn nước mắt! Tôi đã tham gia vào đủ các công tác cứu trợ ..., chỉ mong có thể tìm lại được một người thân thuộc nào ...! Nhưng không, tôi không tìm thấy ai hết! TÔI KHÔNG TÌM THẤY AI HẾT!”

Người đàn ông lại như thất thần:

- “Những ngày vừa qua, tôi không biết mình còn sống hay đã chết! Tôi không biết mình đang tỉnh hay mơ! Đã biết bao nhiêu lần tôi tự nói với chính mình rằng: mình đang mơ đây mà! Nhưng sau đó tôi đã phải nhìn nhận một điều: tôi không mơ, nhưng tất cả đều là sự thật! SỰ THẬT!”

Người đàn ông kêu lên:

- “Trời ơi, tại sao tất cả những điều này lại xảy đến cho tôi! Tại sao? TẠI SAO? Tôi có ăn ở thất-nhân-ác-đức hay không mà lại bị tai họa lớn lao như thế này? Tại sao có nhiều kẻ gian tà lại cứ sống phây phây, còn nhiều người đang hoàng thì lại rơi vào thảm cảnh chứ? ...”

Người đàn ông nhìn hai vợ chồng đang bối rối:

- “Hai người giải thích cho tôi đi! GIẢI THÍCH CHO TÔI ĐI!”

Người đàn ông quay qua nơi khác:

- “Trong những ngày qua, tôi cũng không biết mình phải đi đâu nữa! Sau khi đã nhìn qua tất cả những cái xác vô danh, tôi đã lái xe đi từ nơi này qua nơi khác. Tôi không biết mình phải đi đâu, mà cũng không còn chỗ nào để cho tôi đi nữa ...! Cuối cùng, tôi đã đi tới đây ... như một kẻ mất hồn ...! Chỉ nơi này mới thích hợp cho những khoảng trống lớn lao ở trong lòng tôi ...! Chỉ nơi này mới có thể cảm thông cho tâm trạng lạc lõng của tôi ...!”

Ông quay lại nhìn hai vợ chồng:

- “Hai người đứng ở đây là để ngăn không cho tôi chết, phải không ...? Cũng như những người đứng ở dưới chân núi kia ...! Nhưng có ai đã trải qua những tai họa như tôi đang gặp hay không ...? Có ai chỉ trong vòng 30 giây mà bị mất tất cả mọi sự hay không chứ ...?”

Người đàn ông khắc khoải:

- “Tại sao tôi lại đi xa chứ ...? Tại sao tôi lại không được chết với vợ con tôi chứ ...? Ước gì tôi cũng có ở đó và được chết với họ ...! Giờ đây, tôi mong mỗi được gặp lại họ hơn lúc nào hết ...! Lẽ ra người đã chết phải là tôi đây ...! LÀ TÔI ĐÂY! Đã đến từng tuổi này rồi mà có ai lại không phạm vô số tội lỗi và những sự sai lầm chứ ...! Nhưng con trai tôi, nó có làm gì đâu ...! Ôi, Izumi, con trai tôi ...! Ước gì cha được chết thế cho con ...! Ước gì cha được chết thế cho con ...!”

Một tia sáng bỗng đến với người chồng trẻ, anh hỏi:

“Thưa ông, ông có thật sự muốn chết thế cho con trai của mình không ạ?”

- “Phải, tôi sẵn sàng! Tôi sẵn sàng chết thế cho con trai tôi! Izumi ...!”

Ánh sáng: không thay đổi

Âm nhạc: tiếp tục đàn văng vẳng bài “Kìa, chốn thiếu ánh sáng ...”

Anh lại hỏi:

“Thưa ông, có thật sự như vậy không ạ?”

- “Phải, thật sự là như vậy ...! Nhưng ... tại sao anh lại hỏi tôi như vậy?”

Người chồng tiếp:

“Nếu ông chết thế cho con ông, thì con ông phải được sống! Có đúng thế không ạ?”

- “Phải, nó phải được sống! Nó đáng phải được sống ...! Nhưng bây giờ thì ...”

Người chồng:

“Như vậy, nếu có người đã chết thế cho ông, thì ông phải sống chứ, thưa ông?”

- “Hai người nói như vậy ..., là nghĩa làm sao ...?”

Người chồng chỉ lên trên tấm bảng:

“Xin ông vui lòng đọc hàng chữ lớn trên tấm bảng kia!”

- “BẠN KHÔNG CẦN PHẢI CHẾT NỮA, VÌ ĐÃ CÓ NGƯỜI CHẾT THAY CHO BẠN RỒI! Thế nghĩa là sao ...?”

Người chồng:

“Thưa ông, đã có một người chết thay cho ông rồi, đó là Chúa Jêsus! Chúa vốn là Đấng Tạo Hóa đã dựng nên cả vũ trụ này! Nhưng cách đây gần 2000 năm, Chúa đã giáng sinh làm người và cuối cùng Ngài đã chịu chết để chuộc tội cho cả nhân loại trên cây thập tự!”

- “Anh nói sao ...? Chúa là Đấng Tạo Hóa sao ...?”

Người chồng:

“Vâng, thưa ông!”

- “Nhưng làm sao tôi có thể biết chắc được điều đó?”

Người chồng:

“Ngài là Đấng duy nhất trong lịch sử đã làm những phép lạ vĩ đại mà chưa ai có thể làm được! Nhiều người cù đã được chữa lành, khi được Ngài đụng tới họ! Thậm chí có những người chết đã được Ngài gọi và họ đã sống lại!”

- “Tôi chưa bao giờ nghe ai nói về điều đó!”

Người chồng:

“Tất cả những phép lạ đó và còn nhiều phép lạ nữa đã chứng minh rằng Ngài là Đấng Tạo Hóa!”

- Như vậy thì Ngài cũng là tác giả của những trận động đất sao? Như trận động đất ở Cò-bê vừa rồi?

“Thưa ông, có hàng ngàn trận động đất đã xảy ra trong lịch sử, nhưng đó không phải là ý muốn của Đức Chúa Trời. Dù vậy, có một trận động đất theo ý muốn của Ngài đã xảy ra ở tại Gô-gô-tha ...”

- “Gô-gô-tha ...?”

“Thưa ông, đó là nơi mà Chúa đã bị đóng đinh để chuộc tội cho nhân loại”

- “À, thì ra vậy! Tôi chưa bao giờ nghe ai nói về điều đó! Nhưng ... nếu tôi đã phạm tội thì tự tôi phải gánh lấy chứ ...?”

Người chồng:

“Đúng như vậy, thưa ông! Nhưng vì yêu thương ông mà Chúa đã bằng lòng gánh thay tội lỗi cho ông! Cũng như ông, vì quá yêu thương con trai mình, nên có thể sẵn sàng chết thế cho cháu bé!”

- “À, tôi hiểu ...! Tôi hiểu rồi ...!”

Người chồng:

“Như vậy thì ông không cần phải chết nữa, vì Chúa đã chịu chết thế cho ông trên cây thập tự rồi!”

Người vợ:

“Khi Chúa gánh lấy tội lỗi của ông thì bầu trời đã trở nên tối tăm ...!”

Người chồng:

“Ngài đã bị Đức Chúa Cha lia bỏ vì đang mang lấy tội lỗi của cả loài người ...”

Người vợ:

“Nếu chỉ gánh thay cho tội lỗi của chỉ một con người, thì sự đau đớn đó đã là lớn lắm ...!”

Người chồng:

“Nhưng đấng này, vì gánh thay tội lỗi cho cả lịch sử, nên sự đau đớn của Ngài không ai có thể hiểu nổi ...!”

Người vợ:

“Chính vì vậy mà bầu trời đã trở nên tối tăm khi Chúa bị đóng đinh ...!”

Người chồng:

“Và mặt đất đã rung động dữ dội khi Ngài trút hơi thở trên cây thập tự ...!”

Người vợ:

“Thưa ông, những sự đau khổ của chúng ta thật chẳng đáng chi so với những gì mà Chúa đã phải chịu ...!”

Người chồng:

“Ngài đã phải chịu khổ đau hơn ông gấp ngàn triệu lần, thậm chí gấp triệu triệu lần, để có thể cứu ông ra khỏi tội lỗi và đem lại cho ông một đời sống mới ...!”

Người chồng lại tiếp:

“Ông có bao giờ bị gai đâm vào tay chưa ...?”

- “Có, nhưng ... lâu lắm rồi!”

Người vợ:

“Huống hồ gì nếu ông bị một cây đinh đóng xuyên qua bàn tay ... Và cả hai bàn chân nữa ...!”

Người đàn ông rùng mình và lắc đầu:

- “Thật là kinh khủng ...!”

Người chồng:

“Thưa ông! Nhưng đó chỉ là những sự đau đớn ở trong thân thể của Chúa ...!”

Người vợ:

“Còn sự đau đớn thật sự, là nằm trong linh hồn Ngài, khi Ngài phải chuộc tội cho từng con người trong thế gian này ...!”

Người chồng:

“Nhưng Ngài đã bằng lòng gánh lấy tất cả những điều đó, chỉ vì yêu thương ông ...!”

Người vợ:

“Và Ngài luôn chờ đợi ông quay trở về để đón nhận tình thương của Ngài ...! Và sự tha thứ của Ngài ...!”

Người chồng:

“Chúng tôi tin rằng mọi điều xảy ra cho ông là một lời nhắc nhở của Chúa, để ông nhớ lại rằng có một Đấng đã bằng lòng chịu đau khổ hơn ông bội phần, chỉ để mong cứu được linh hồn ông khỏi SỰ CHẾT ĐỜI ĐỜI, và đem lại cho ông MỘT ĐỜI SỐNG MỚI!”

Người đàn ông lầm bầm:

- “Ngài gánh thay những tội lỗi của chính tôi à ...? Bầu trời đã tối tăm lại sao ...? Không ...! Không ...! Chúa ơi ...!”

Ông ta nhìn hai vợ chồng với đôi mắt xúc động:

- “Tôi là một kẻ tội lỗi ...! Một người xấu xa ...! Hãy giúp đỡ ..., hãy giúp đỡ ... để tôi được trở về với Chúa ...!”

Sau khi hai vợ chồng trẻ đã đặt tay cầu nguyện cho người muốn tiếp nhận Chúa:

Ánh sáng: sáng hơn lên

Âm nhạc: đàn văng vẳng bài thánh ca 342:

“Phải chăng sau này hạp trên sông vàng ...?”

Người đàn ông đứng lên:

- “Lòng tôi được bình an ... được bình an ...! Vợ con tôi rất yêu thương tôi, chắc chắn họ cũng sẽ vui mừng khi nhìn thấy tôi tiếp tục sống và được hạnh phúc ...!”

Người chồng:

“Phải, thật như vậy ...!”

Người vợ:

“Xin ông hãy yên lòng! Sự hi sinh của Chúa đã được bày tỏ ra trên thập tự giá có một hàm ý rằng: bất cứ điều gì xảy ra trên đời sống của chúng ta, cũng đều nói lên tình yêu thương và sự chăm sóc của Đức Chúa Trời!”

Người chồng:

“Nếu Ngài đã bằng lòng chết thế cho chúng ta, thì Ngài cũng sẽ chăm sóc cho cả cuộc đời còn lại của chúng ta!”

Người vợ:

“Có những điều thoát nhìn rất khó hiểu, nhưng khi đã bước qua bên kia bờ thời gian và được gặp lại Chúa, thì chúng ta sẽ hiểu tất cả ...!”

Người chồng:

“Kể cả vợ con ông cũng vậy, dù họ chưa biết Chúa nhưng Chúa lại biết họ rất rõ, và Ngài luôn có một kế hoạch tốt nhất cho mỗi con người được sinh ra trong thế gian này!”

Phần 3

Bỗng có một tiếng gọi từ dưới chân núi

“Anh Izumo ...! Anh Izumo ...!”

Ánh sáng: sáng hơn một chút nữa

Âm nhạc: bồi hồi, xúc động ...

Người đàn ông ngạc nhiên:

“Sao ...? Tôi có nghe nhầm không ...? Tiếng của vợ tôi ...? Có phải thật như vậy không ...?”

Một phụ nữ và một đứa con trai nhỏ chạy lên núi và họ ôm chầm lấy nhau

Người đàn ông kêu lên:

- “Chúa ơi, Isuka và Izumi ...! Vợ con tôi ...! Vợ con tôi đây rồi ...! Chúa ơi!”

Người đàn ông lại nói:

- “Tôi đang tỉnh hay tôi đang mơ đây ...? Đây có phải là sự thật ..., hay chỉ là một giấc mơ ...?”

Bà vợ vừa khóc vừa giải thích:

“Đây là sự thật, anh Izumo à! Mẹ con em không có ở trong thành phố Côbê vào những ngày qua! Anh chỉ vừa đi được một ngày thì em nhận được tin báo là bà Ngoại đang đau nặng, nên em bắt buộc phải quay trở về! Em có gọi điện thoại cho anh nhưng không thể liên lạc được!”

Người đàn ông:

- “Phải rồi, anh đã quên sạc điện thoại trước khi đi xa!”

Bà vợ:

- “Vì không biết phải làm sao nên em đành cùng Izumi đi về quê để thăm bà!”

Người đàn ông:

- “Cảm ơn Chúa, như vậy là bà Ngoại bệnh thật đúng lúc ...! Thật đúng lúc ...! Nhờ vậy mà anh mới có được ngày hôm nay, vợ anh và con anh vẫn còn sống! **VẪN CÒN SỐNG!**”

Bà vợ:

“Em không hề quan tâm tới thời sự trong nước mà chỉ tìm mọi cách để chăm sóc cho mẹ. Tới mấy ngày sau em mới tình cờ được biết về thảm họa vừa mới xảy ra tại Côbê. Bệnh tình của bà Ngoại cũng đã thuyên giảm, nên em đã vội vàng đi về nhà ...”

“Khi vừa về tới nơi thì em nghe người ta nói rằng anh đã bỏ đi đâu mất biệt, vì nghĩ rằng anh đã mất tất cả những người thân thương, kể cả em và con nữa ... Em đã hốt hoảng vì không biết phải đi tìm anh ở đâu đây?”

“Chợt em nhớ tới Núi tự-tử ...! Em có linh cảm rằng rất có thể anh đã đi tới đó ...!”

“Em bèn vội vàng lái xe tới đây và nghe những người ở dưới chân núi nói rằng đúng là người đàn ông đó đã đến đây. Nhưng ông ta đã đi lên núi từ lâu rồi vì không ai có thể thuyết phục ông ta được!”

“Họ nói rằng em hãy mau mau chạy lên núi vì biết đâu còn chưa muộn ...! Họ cũng hứa với em rằng họ sẽ lập tức cầu nguyện Chúa cho gia đình mình ...! Em cũng lo sợ vô cùng và thề nguyện rằng nếu chúng em lên núi kịp và anh vẫn còn sống, thì em sẽ trở lại với Chúa ...!”

“Em mừng quá ..., anh Izumo! Như vậy là Chúa đã nhậm lời cầu nguyện của em rồi ...! Em tạ ơn Chúa ...! Tạ ơn Chúa ...!”

Và họ lại ôm chầm lấy nhau ...

Phần kết

Ánh sáng: sáng hơn

Âm nhạc: hòa tấu với âm lượng lớn bài thánh ca 342 trong một vài giây và chỉ còn nghe văng vẳng khi các vai diễn bắt đầu nói ...

Quay lại đôi vợ chồng trẻ, người đàn ông nói:

- “Xin cảm ơn các bạn rất nhiều ...! Cảm ơn những ân nhân của chúng tôi ...! Những việc làm của các bạn thật cao quý ...! Nhờ các bạn mà tôi đã được cầm chân cho tới giờ này, để có thể đoàn tụ với gia đình ...!”

Chàng thanh niên đáp:

“Đó chỉ là bổn phận của chúng tôi, anh Izumo! Nhìn thấy anh chị được hạnh phúc là chúng tôi đã mãn nguyện lắm rồi! Hôm nay thật là một ngày đẹp trời trên Núi tự-tử này!”

Anh ngược nhìn lên và lại nói:

“Ô kìa, mặt trời đã lên cao để sưởi ấm cho tất cả chúng ta! Hiện giờ có biết bao nhiêu người ở chân núi đang cầu nguyện và trông chờ tin tức của chúng ta. Chúng ta hãy cùng đi xuống để đem tin vui tới cho họ, nghe các bạn!”

Người đàn ông nói:

“Vâng, chúng ta hãy cùng đi!”

(Tất cả cùng vui vẻ bước tới một bước và đứng yên, bất động)

Ánh sáng: tươi sáng, rực rỡ

Âm nhạc: Hòa nhạc cách hoành tráng phần điệp khúc bài 342 và kết thúc một cách chậm rãi phần: “Sông tràn từ ngôi Đức Chúa Trời ...”

Saigon, Việt Nam

Trần Minh-Mẫn

Email: man_tranminh@yahoo.com

ĐTDD: 01/685.237.917